

Canigó, pel refugi de Cortalets - 30 de juny de 2010

Integrants: Josep Maria Armengol, Josep Carbonell, Pep Comas, Josep Maria Farnés, Jaume Muntan, Josep Oranias, Ismael Porcar, Josep Roca i Jaume Ventura

Distància: projectada 8'43 Km. amb altures 8'80 Km. - Temps 5'14h.

Desnivells: total 651 m. Acumulat 770 m. Cotxe: 230 Km. Josep Roca i Ismael Porcar

Ens trobem al Ramassar. Donem la benvinguda al Josep Maria Armengol, amic de l'Ismael Porcar que ens acompanya. Amb els cotxes prenem l'autopista A7 fins a la Jonquera. Passem la frontera, on veiem diversos controls. Agafem l'autopista francesa A9, fins que agafem la N116 cap a Prada de Conflent. Trenquem en direcció a Villerac i prenem una pista fins al refugi de Cortalets. El camí és llarg i pesat, encara que prou arreglat. Aparquem a 2/4 de 10 a uns 200 metres del refugi, obligats per una tanca, amb un cadenat. Passem pel davant del refugi seguim unes senyals grogues que ens porten per la cresta de Barbet. Les boires semblen concentrades a la Catalunya sud, però aviat s'estendran. És un camí, molt ben senyalat, que puja paulatinament. Ens anem agrupant durant l'ascens diverses vegades. A les 11 tocadetes arribem al collet del Pic Barbet. Després arrenquem comandats per en Jaume Muntan fins que trobem l'espadat. Allà comencen diversos fronts. Uns segueixen cavalcant damunt les pedres. D'altres opten per baixar, però al veure el camí que puja des de Marialles, decideixen agafar-lo. Al peu de la bretxa de Durier ens agrupem. Tots menys en Jaume Muntan, que coneixedor que companys de Sabadell (dues colles) rondan per aquells indrets ha anat al seu encontre. A 2/4 d'1 comencem la grimpada de la colla. Al cap de 20 minuts ens trobem tots a dalt. En arribar ens adonem, que apart dels nombrosos expedicionaris vallesans, hi ha altres grups, majoritàriament francesos. Aquell reduït espai s'omple de muntanyencs i de màquines de fotografia. Fem la nostra foto col·lectiva. A la 1 i 1/4 comencem

el descens, per un camí molt ben indicat. Passem per la seca font de la Perdiu. Una canal porta l'aigua a un espai inferior. Seguim i trobem un rec connectat amb una altra mànega. Quan arribem als llacs de l'Estanyols ens retrobem el nostre grup i components dels altres sabadellencs. Des d'allà marxa, a 3/4 de 3, un cotxe s'avança cap el refugi de la Molina. A l'aparcament puc saludar en Francesc Aluju, amb qui comparteixo les nostres ressenyes. Pel camí ens aturem per un cotxe que el seu radiador treu fum. Quan arribem comencem la descàrrega dels diversos atuells, neveres i consumibles per confeccionar la paella. L'Ismael revestit de cuiner ens demostra les seves arts culinàries. Mentre una colla de Sabadell ocupa l'altra taula. Durant l'espera prenem cerveses i unten el pa amb un oli excel·lent. Preparem les amanides –amb ceba de Palou- i parem taula. La bota de vi i el porró gasificat ens acompanyen la paella, sense conill, però ple de bitxos de mar i muntanya, que fa les excel·lències de tots els comensals. Malgrat estem encaixonats al voltant de la taula, ens aixequem per repetir sense gaires problemes. El fresc meló i el cafè -amb gotes d'armanyac subministrades per en Jaume Muntan- completen el dinar preparat a consciència.

Quan recollim els estris, i els encabim dins els cotxes, decidim que la propera setmana anirem al Costabona i al Roca Colom. Sortirem a les 7 dels Gorcs.

Josep Maria Farnés

Pica del Canigó. Foto: J. Corbera